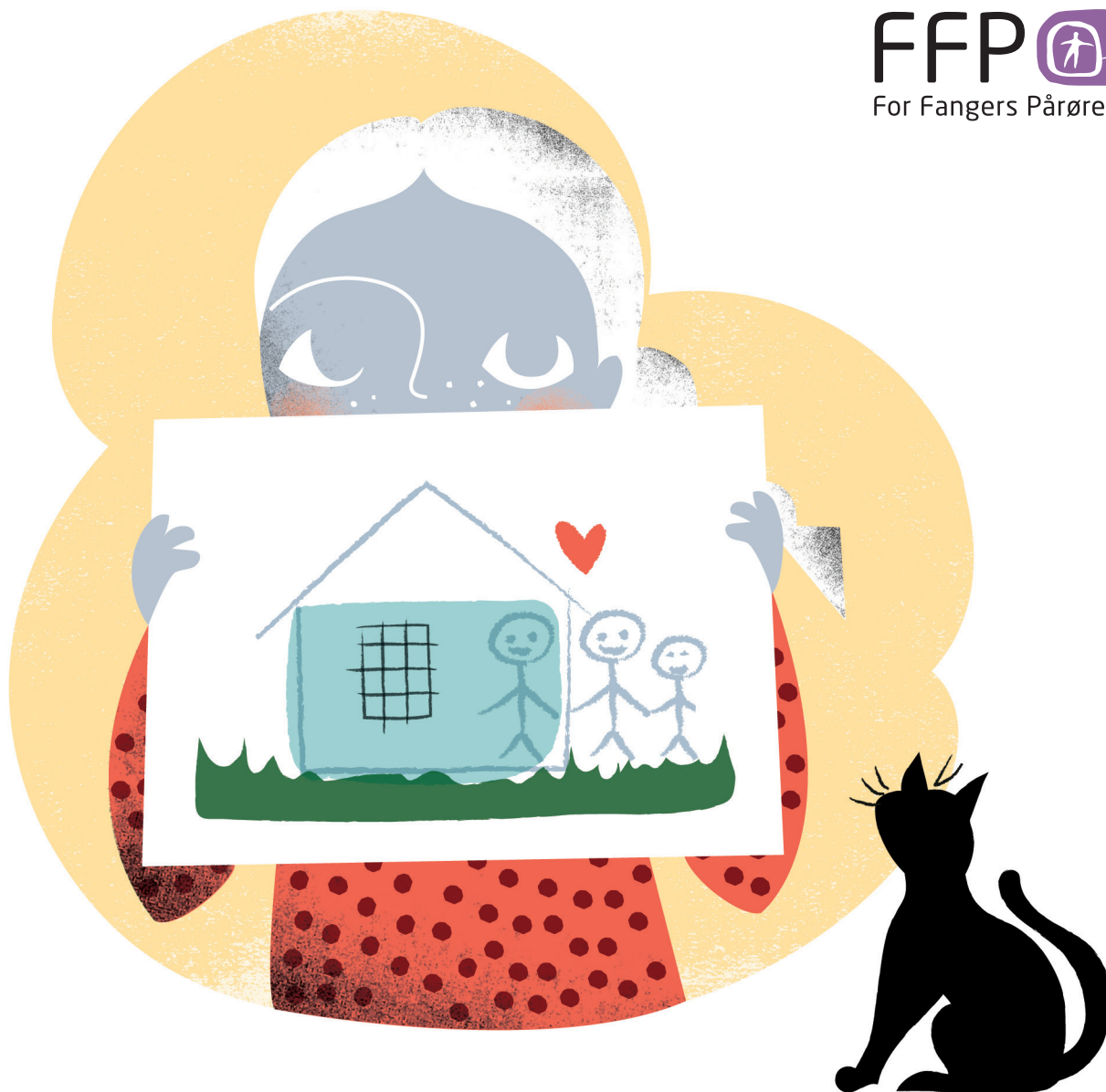

LISA BESØKER PAPPA I FENGSEL

L I S A B E S Ø K E R P A P P A I F E N G S E L

Heftet er skrevet og utgitt av For Fangers Pårørende (FFP)

Illustrasjoner: Darling Clementine

Layout: Fjeldheim & Partners AS

Copyright: FFP, Oslo 2016

Første utgivelse: 2003

Hei, jeg heter Lisa. Vet du hva jeg skal i dag? Jeg skal besøke pappa'n min. Jeg gleder meg veldig, men gruer meg også. For vet du hva? Pappa'n min sitter i fengsel. Det er der jeg skal besøke han. Jeg har aldri vært i et fengsel før. Og det er så lenge siden jeg har sett pappa.

Pappa gjorde noe som ikke er lov, noe som er forbudt. Politiet oppdaget det, og pappa kom i fengsel. Han skal være i fengselet lenge. Jeg lurte på hvordan det kommer til å bli.

Heldigvis kan ikke barn komme i fengsel. Men i dag skal jeg jo det, men bare på besøk altså. Vi skal reise langt, mamma og jeg. Først skal vi reise med trikk, og så med buss. Mamma har avtalt med fengselet at vi skal komme.

Først fikk jeg ikke vite at pappa satt i fengsel. Men jeg husker at han var lenge borte. Mamma sa at han måtte jobbe i en annen by. Mamma var mye lei seg. Hun gråt ofte, og hørte liksom ikke etter når jeg snakket til henne. Jeg lurte på om det var fordi jeg hadde gjort noe dumt. En dag tok mamma meg på fanget og sa at det helt, helt sikkert ikke var min skyld at hun var lei seg eller at pappa var borte. Og så fortalte hun om pappa som hadde gjort noe galt og var kommet i fengsel.

Det var så fint da mamma fortalte. Det var akkurat som om klumpen som hadde samlet seg i magen min smeltet og ville ut. Den rant ut som en bekk og jeg gråt og gråt. Etterpå var det akkurat som at jeg skjønte alt litt bedre. Nå visste jeg jo hvorfor mamma hadde vært så trist i det siste og hvorfor pappa ikke kom hjem til oss.

Først var det en hemmelighet alt det der med pappa. Men så fortalte jeg det til bestevennen min. Han heter Max. Det var godt å fortelle det til han. Han spurte masse om hvordan det er i et fengsel. Jeg kunne ikke si så mye om det. Jeg hadde jo ikke vært der ennå.

Snart var det flere som visste at pappa satt i fengsel. En stor gutt jeg ikke kjenner engang, kom og lurte på om pappa'n min var en slem tyv. Jeg ble lei meg og løp hjem. Ingen får snakke stygt om pappa'n min!

Etter dette snakket mamma med læreren min, og læreren min snakket med alle foreldrene og barna i klassen. Mamma og læreren min og jeg snakket lenge sammen vi også. De lærte meg noen ting jeg kunne svare hvis noen sa noe om pappa. Etter det ble det litt lettere.

Neste gang pappa ringte fra fengselet fortalte jeg om alt som hadde skjedd. Det var godt å snakke med pappa i telefonen. Han ringer til meg av og til etter barne-tv. Selv om det er fint å snakke med pappa i telefonen blir jeg ofte lei meg etterpå. Jeg savner pappa. Det er dumt å ha pappaen sin i fengsel.

Endelig kom dagen da mamma fortalte at vi kunne besøke pappa i fengselet. Og tenk, nå er vi på vei. Mamma sier at vi snart er fremme. Jeg gleder meg til å se pappa, men jeg er mest spent. Jeg ser at mamma er spent også. Jeg lurer veldig på hvordan det er i fengselet. Mamma har snakket med en som jobber i fengselet som er barneansvarlig. Hun sendte en brosjyre til meg som er laget for barn. I brosjyren var det bilde av fengselet og besøksrommet. Jeg lurer på om jeg vil kjenne meg igjen?

Nå er vi kommet til fengselet. Rundt fengselet er det en høy mur. Mamma forteller at muren er der for at ingen skal rømme fra fengselet. Vi stopper foran en port og ringer på en ringeklokke, akkurat som i brosjyren. Over porten er det et kamera. Mamma sier at det er for at vaktene inne i fengslet skal se hvem det er som ringer på ringeklokka. Det kommer en stemme fra en høyttaler. Mamma forteller hvem vi er, og at vi skal besøke pappa. Bzz, sier det i porten. Så åpner porten seg helt av seg selv, og vi kan gå inn. Innenfor muren er det mange store hus og en ny port. Mamma leser på et skilt hvor vi skal gå.

Når vi kommer inn må vi vise et papir som mamma har med. Der står det at vi har lov til å besøke pappa. Mamma må vise et kort også for å vise at det er hun som er mamma. Mamma og jeg henger fra oss jakkene og vesken til mamma i et skap. Det er mange ting det ikke er lov til å ha med inn i fengselet.

Så må vi gå gjennom noe som heter metalledetektor. Det er som å gå gjennom en slags dør. Det piper når mamma går gjennom. Det piper fordi nøklene hennes er av metall. Hun må ta ut det hun har i lommene. Så er det min tur. Det piper nå også, men når jeg tar av meg skoene går det fint. Endelig er vi ferdige og en mann låser opp en dør inn til en lang gang. Der er det mange dører som går inn til mange rom.

Mannen låser opp en av dørene for oss, og endelig sitter vi i det rommet der vi skal møte pappa. Det heter besøksrom. Det er ikke lov å besøke pappa i det rommet der han bor. Borte i en krok står det en kasse med leker. Jeg ser at det er lego, biler og bøker der, men jeg klarer ikke å leke nå. Snart kommer jo pappa. Men hva skal jeg si til han? Det er så lenge siden vi har snakket sammen.

Plutselig står pappa i døra. I jakken han fikk av mamma og meg til jul. Han smiler og kommer mot oss. Jeg får lyst til å løpe til han, men jeg klarer det ikke. Det er akkurat som om jeg har fått bremsen på. Så kommer pappa bort til oss og gir oss en klem.

«Pappa, hvordan ser det ut på rommet ditt?» Endelig tør jeg å spørre om noe. Pappa forteller at rommet der han bor heter celle. Der er det seng, skrivebord og vindu. Foran vinduet er det et gitter. Fra vinduet kan han se at sola går ned hver kveld. «På veggen henger en tegning som du har tegnet», forteller pappa. «Den du sendte til meg med de fine blomstene». Det er TV på cella også, og noen bøker og bilder.

Pappa forteller og forteller. Han forteller at han har en jobb inne i fengselet. Der er han når han ikke er på cella si. På jobben lager han skap og hyller. Han forteller at han får mat mange ganger om dagen, akkurat som hjemme.

Han forteller at de som sitter i fengsel kalles fange eller innsatt. De som har jobben med å passe på i fengselet kalles fengselsbetjent. De har på seg en uniform og har et stort nøkkelknippe. Heldigvis jobber det en lege i fengselet også, i tilfelle noen blir syke. Også er det en prest der, en sykepleier og en tannlege. Og en barneansvarlig da, som er der for barnas skyld.

Men nå vil pappa høre om hva jeg og Max har gjort i det siste. Og så er det min tur til å fortelle. Jeg forteller at vi har laget et skuespill og at mamma og naboen kom for å se på. Og så forteller jeg om alt vi har gjort på skolen. Jeg merker at jeg ikke er sjenert lenger, og at det er godt å sitte på pappas fang selv om jeg er litt sint på han også.

Det er akkurat som om pappa vet hva jeg tenker på. «Jeg skjønner hvis du er sint på meg», sier han. Vi er stille en liten stund begge to. «Det er bare min egen skyld at jeg har gjort noe galt», sier han. «Siden jeg har gjort noe galt må jeg ta straffen min. Straffen min er å være innelåst her», sier han og ser på meg. «Du må aldri glemme hvor glad jeg er i deg. Jeg tenker mye på deg», sier pappa og klemmer meg.

Jeg må visst bort å se litt på den lekekassen allikevel. Mens jeg leker hører jeg at mamma og pappa snakker alvorlig sammen, men de er ikke sinte. Pappa gir mamma en klem og jeg ser at hun er trist. Selv om det er rart å være her merker jeg at det er godt å være sammen vi tre, mamma, pappa og jeg.

Så kommer det en betjent i døren. Han sier at besøktiden er slutt. Jeg vil ikke reise fra pappa'n min. Jeg vil at han skal være med oss hjem. Pappa forteller at det har han ikke lov til, selv om han har veldig lyst. Men han forteller at jeg snart kan få komme på besøk igjen. Og om ikke så lenge får pappa lov til å komme på besøk til oss hjemme. Det heter permisjon. Han snakker om alt det morsomme vi skal gjøre sammen da, og han lover å komme og se på skuespillet jeg og Max har laget. Pappa klemmer meg så hardt at jeg nesten får vondt og så blir han borte sammen med betjenten.

Mamma og jeg sier ikke noe på lenge. Jeg er sint på pappa fordi han gjorde noe så galt at han kom i fengsel. Mamma gråter litt, og jeg trøster henne. Så gråter jeg litt, og mamma trøster meg. Mamma sier at det er lov å være sint og glad i noen på en gang. Hun tar meg i hånden, og snart sitter vi på bussen på vei hjem.

Når vi kommer hjem er det nesten kveld, og solen er på vei til å bli borte. Det er fint å tenke på at pappa også kan se at sola går ned. Og det er godt å vite at pappa har det bra. Det var spennende å se hvordan det er i fengselet. Og nå kan jeg fortelle mer til Max også.

Nå vet jeg hva jeg skal gjøre. Jeg vil tegne en tegning til pappa. Jeg vil tegne et fengsel og et hjerte, og mamma og jeg som skal besøke pappa. Her ser dere tegningen min:

Kontakt oss gjerne!

For Fangers Pårørende (FFP)

Telefon: 22 11 41 30

Pb 6710 St. Olavs plass, 0130 Oslo

Nordahl Brunsgt. 5, 2. etasje, Oslo

post@ffp.no

www.ffp.no

FFP Trøndelag

Telefon: 73 51 19 29

Fjordgata 19, 7010 Trondheim

trondelag@ffp.no